

Η ΠΡΩΤΗ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΩΝ ΒΙΝΣΕΝΤ ΚΑΙ ΜΙΝΑ

C A M I L L A
L A C K B E R G

H E N R I K
F E X E U S

ΤΟ ΚΟΥΤΙ

ΠΡΩΤΗ
ΕΚΔΟΣΗ
8.000
ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΝΑΤΣΗ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Όλες οι σημειώσεις ανήκουν στη μεταφράστρια.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Η ΤΟΥΒΑ ΧΤΥΠΑΕΙ ΝΕΥΡΙΚΑ τα δάχτυλά της στον πάγκο. Είναι ακόμη στη δουλειά. Στο καφέ στη Χορνστούλ, κι ας έπρεπε να έχει φύγει εδώ και ώρα. Ένας πελάτης που μόλις στρογγυλοκάθισε στη γωνία την κοιτάζει ενοχλημένος κι εκείνη ανταποδίδει με δολοφονικό βλέμμα. Τον κοιτάζει καλά για να μην τον ξεχάσει ποτέ και σκέφτεται ότι την επόμενη φορά δεν πρόκειται να του σχεδιάσει καρδιά στον καπουτσίνο. Μάλλον θα του φτιάξει ένα τεντωμένο μεσαίο δάχτυλο.

Εκνευρίζεται όταν αργεί. Και τώρα έχει αργήσει, στ' αλήθεια όμως. Βάζει ασυναίσθητα τα ξανθά μαλλιά της πίσω από τα αυτιά. Έπρεπε να είχε πάρει τον Λίνους από τον παιδικό σταθμό πριν από μισή ώρα. Έχει ανοσία στις ξινομένες φράτσες των δασκάλων του παιδικού σταθμού, τις έχει δει τόσο πολλές φορές, που πλέον δεν της προξενούν κάποιο συναίσθημα. Όμως ο τρίχρονος γιος της θα στεναχωρηθεί. Και η Τούβα δεν είναι από τους ανθρώπους που κάνουν τα παιδιά δυστυχημένα. Ειδικά τον Λίνους. Ούτε ξέρει πόσες φορές έχει πει ότι θα πέθαινε για χάρη του. Όμως στην πραγματικότητα δεν είναι όλα τόσο εύκολα. Ένας Θεός ξέρει πόσο προσπαθεί. Προσπαθεί πολύ. Βγάζει την ποδιά της, ανοίγει την πόρτα της αποθήκης και την πετάει στο ξεχειλισμένο καλάθι με τα άπλυτα. Δεν μπορεί να φύγει πριν έρθει ο υπεύθυνος της επόμενης βάρδιας. Μα πού στον διάολο είναι αυτός;

Ο Μάρτιν, ο πατέρας του Λίνους, εξαφανίστηκε τη μέρα που γεννήθηκε ο γιος του. Η Τούβα δεν τον κατηγορήσε γι' αυτό, μιας

και η ίδια κάλεσε ασθενοφόρο να τη μεταφέρει επειγόντως στο νοσοκομείο δυο βδομάδες νωρίτερα από την προγραμματισμένη ημερομηνία του τοκετού. Βέβαια της φάνηκε περίεργο που ο Μάρτιν δεν την επισκέφτηκε αφότου γέννησε, τις μέρες που έμεινε στο νοσοκομείο. Ο τοκετός είχε επιπλοκές. Την πότισαν με τόσα φάρμακα, που δεν τα θυμάται όλα, θυμάται λίγο τους γιατρούς που φρόντιζαν αυτή και το παιδί και της έλεγαν ότι όλα θα πάνε μια χαρά. Αυτό της έγραφε και ο Μάρτιν στα σύντομα μηνύματα που της έστελνε στο κινητό κατά την παραμονή της στο νοσοκομείο. Θα ερχόταν να τη δει, έτσι έγραφε, πρώτα όμως έπρεπε να φτιάξει κάποια πράγματα. Οι μέρες του νοσοκομείου ήταν θολές, όμως θυμάται με τρομερή διαύγεια το άδειο διαμέρισμα που την περίμενε όταν γύρισε σπίτι με τον Λίνους. Όσο εκείνη κοιλοπονούσε και έδινε ζωή στο παιδί τους, ο Μάρτιν είχε μαζέψει τα πράγματά του από το διαμέρισμα και είχε εξαφανιστεί. Προφανώς αυτό ήταν που ήθελε «να φτιάξει». Έκτοτε, ούτε είδε ούτε άκουσε ποτέ ξανά κάτι γι' αυτόν τον δειλό μαλάκα. Όχι ότι αυτό ήταν απαραίτητα κακό. Αν τον έβλεπε ξαφνικά μπροστά της, πιθανώς να τον σκότωνε.

Πλέον είναι αυτή και ο Λίνους εναντίον όλου του κόσμου. Βέβαια τον τελευταίο καιρό ο κόσμος όλο και συχνότερα μπαίνει ανάμεσά τους. Όπως τώρα. Ο Ντάνιελ που θα κάνει την απογευματινή βάρδια όφειλε να έχει έρθει πριν από μία ώρα, όμως είναι ακόμη άφαντος. Αναγκάστηκε να του τηλεφωνήσει και να τον ξυπνήσει. Ώρα μία και μισή το μεσημέρι. Λες να ήταν κι εκείνη τόσο ανεύθυνη όταν ήταν είκοσι ενός; Προφανώς. Καθόλου περίεργο που τα πράγματα μεταξύ τους πήγαν κατά διαόλου. Κοιτάζει το ρολόι στο χέρι της.

Σκα.Τά.

Βάζει το μπουφάν και το σκουφί της. Έπειτα φτιάχνει δυο διπλούς εσπρέσο. Έναν σε πορσελάνινο φλιτζάνι και έναν σε χάρτινο κύπελλο.

Πιθανώς ο Λίνους κάθεται και την περιμένει μαζί με τον Μάτι.

Ο Μάτι είναι ένας από τους εκπαιδευτικούς που ο γιος της έχει αρχίσει να φωνάζει «μπαμπά». Κάθε φορά που γίνεται αυτό, ο Μάτι τής ρίχνει εκείνο το βλέμμα. Το βλέμμα που σημαίνει ότι θα έπρεπε να περνάει περισσότερο χρόνο με τον γιο της αντί να δουλεύει. Να 'σαι καλά που με κάνεις να νιώθω άσχημα. Λες και δεν φτάνει που πρέπει να ηρεμήσω τον Λίνους που κλαίει γιατί η μαμά του ήρθε καθυστερημένη μια ακόμα φορά.

Οι εσπρέσο είναι έτοιμοι ακριβώς τη στιγμή που ο Ντάνιελ με τα μαλλιά ανακατεμένα κλείνει πίσω του την πόρτα. Το διαπεραστικό κρύο του Φλεβάρη ξεχύνεται μαζί του μέσα στην αίθουσα, κάποιιοι από τους πελάτες τουρτουρίζουν επιδεικτικά, όμως ο Ντάνιελ δεν φαίνεται να το παρατηρεί. Ή μάλλον αδιαφορεί. Η Τούβα απορεί που κάποτε της φάνηκε κάπως ελκυστικός.

«Ορίστε» λέει με όση παγωνιά μπορεί να χωρέσει σε μια λέξη και του δίνει το πορσελάνινο φλιτζάνι. «Θα το χρειαστείς. Εγώ φεύγω».

Δεν περιμένει απάντηση. Με το χάρτινο κύπελλο στο χέρι ορμάει έξω στο χιόνι, στο χιόνι που ακόμη δεν έχει κάνει καμιά προσπάθεια να λιώσει. Δεν προσέχει. Πέφτει πάνω σε ένα ζευγάρι καταπονημένων ηλικιωμένων.

«Συγγνώμη, έχω αργήσει, πρέπει να πάρω το παιδί από τον παιδικό σταθμό» μουρμουρίζει βιαστικά χωρίς να γυρίσει να τους κοιτάξει.

«Μην κάνεις έτσι, τα παιδιά μπορούν να σε εκπλήξουν ευχάριστα. Τα καταφέρνουν μια χαρά μόνα τους εκεί που δεν το περιμένεις».

Η φωνή είναι φιλική, καθόλου επικριτική.

Η Τούβα δεν απαντάει, αλλά νιώθει ανακούφιση που η αδεξιότητά της δεν κατέληξε σε καβγά. Οι άνθρωποι είναι τόσο απίστευτα κολλημένοι. Πολλές φορές, πελάτες που έριξε πάνω τους καφέ απαίτησαν να τους πληρώσει όχι μόνο το καθαριστήριο, αλλά και παχυλή οικονομική αποζημίωση. Χαμογελάει στο ζευγάρι σαν να ζητάει συγγνώμη. Ο καφές που κρατάει στο χέρι της καίει και της

θυμίζει ότι βιάζεται. Λέει ξανά «συγγνώμη» και τρέχει προς το τρένο, ενώ ταυτόχρονα ανεμίζει βιαστικά τον εσπρέσο. Μυρίζει χημικά. Σχεδόν σαν φάρμακο. Πρέπει να καθαρίσει τη μηχανή. Ο παγωμένος αέρας κάνει τον καφέ να μοιάζει ακόμα πιο ζεστός.

Θα πάρει τον Λίνους και θα γυρίσουν μαζί στο καφέ, σκέφτεται. Ο Ντάνιελ θα του δώσει ό,τι ζητήσει, λιχουδιές και γλυκά. Και, ναι, αυτό δεν είναι λάθος. Στον διάολο τα μακαρόνια και τα κεφτεδάκια σήμερα. Αύριο η Τούβα θα φύγει. Όμως απόψε είναι μόνο αυτή και ο Λίνους.

Φτάνει στις σκάλες του μετρό. Ξαφνικά χάνει τη γη κάτω από τα πόδια της. Βγάζει μια κραυγή και τελευταία στιγμή αρπάζεται από το κιγκλίδωμα της σκάλας για να μη σωριαστεί στο έδαφος. Μάλλον σκόνταψε. Δεν πρέπει να βιάζεται τόσο. Δεν χρειάζεται να πάει μελανιασμένη στον παιδικό σταθμό.

Προσπαθεί να σηκωθεί, όμως είναι λες και δεν έχει κόκαλα στα άκρα της. Τα πόδια της λυγίζουν. Νιώθει ζαλάδα. Ναυτία. Σαν να λιποθυμάει. Το ίδιο συναίσθημα όπως τότε που της έδωσαν όλα εκείνα τα φάρμακα στο νοσοκομείο. Στον τοκετό.

Λίνους.

Έρχομαι.

Κάνει άλλη μια προσπάθεια να σηκωθεί, όμως νιώθει ότι τα χέρια της είναι πολύ μακριά, χιλιόμετρα μακριά. Το κιγκλίδωμα αιωρείται ψηλά πάνω από το κεφάλι της και εκείνη δεν έχει ιδέα πώς λειτουργεί ένα κιγκλίδωμα. Μαύρες κηλίδες χορεύουν στις άκρες του οπτικού της πεδίου. Ξαφνικά ο κόσμος γύρω της περιστρέφεται και μια φωνούλα μέσα της της λέει ότι σωριάζεται στη σκάλα. Όμως δεν νιώθει ότι πέφτει.

Το πρώτο που αισθάνεται η Τούβα όταν ξυπνάει είναι πόνος στις αρθρώσεις. Δεν νιώθει άνετα. Γλείφει τα χείλη, ξεροβήχει. Το στόμα της είναι στεγνό. Υπολείμματα μιας άνοστης γεύσης που δεν την αναγνωρίζει. Σε λίγα δευτερόλεπτα ανακτά εντελώς τις αισθήσεις της και καταλαβαίνει ότι δεν είναι ξαπλωμένη. Είναι

γονατιστή, ελαφρώς σκυμμένη προς τα μπρος. Νιώθει να πιέζεται από παντού. Ακόμα κι από πάνω, κάτι της πιέζει τον σβέροκο.

Λες και βρίσκεται μέσα σε ένα στενό κουτί.

Πονάει πολύ, οπότε δεν είναι όνειρο. Ούτε αλήθεια μπορεί να είναι. Δεν γίνεται να είναι αλήθεια. Κι όμως. Η μυρωδιά του ξύλου είναι πολύ αληθινή. Το φως εισχωρεί μέσα από μικρές στενές οπές και σχηματίζει ορθογώνια στα γυμνά της χέρια και πόδια. Στα γυμνά της... Μα πού είναι τα ρούχα της; Δεν λείπει μόνο το μπουφάν της, αλλά και η μπλούζα. Και το τζιν. Κάποιος την έγδυσε. Φοράει μόνο το εσώρουχο και το φανελάκι της. Όχι, δεν είναι αλήθεια.

Γλείφει πάλι τα χείλη της. Η χημική γεύση δεν έχει φύγει ακόμη. Κάτι είχε ο καφές. Κάποιος έριξε κάτι στον καφέ της χωρίς εκείνη να το καταλάβει. Ήταν πολύ αγχωμένη, δεν είδε τίποτα. Και τον ήπιε όλο.

Νιώθει το δέρμα της να μουδιάζει, η αδρεναλίνη ξεχύνεται στο σώμα της. Πρέπει να βγει έξω. Ουρλιάζει και πιέζει τα τοιχώματα όσο πιο δυνατά μπορεί. Το ξύλο ταλαντεύεται, όχι όμως όσο χρειάζεται για να ανοίξει το κουτί. Δεν μπορεί να κλοτσήσει γιατί είναι γονατιστή, έτσι πρέπει να αρκεστεί στο να χτυπάει τα τοιχώματα με τις παλάμες της. Όμως η απόσταση είναι τόσο κοντινή, που τα χτυπήματά της δεν έχουν καμία δύναμη. Ξαφνικά το φως από τη μια πλευρά χάνεται. Κάποιος βρίσκεται έξω από το κουτί.

«Βγάλε με έξω!» ουρλιάζει. «Μα τι κάνεις;»

Κανείς δεν απαντά. Όμως εκείνη νιώθει ότι κάποιος είναι εκεί έξω. Ακούει την ανάσα του. Ουρλιάζει πάλι, όμως η σιωπή εξακολουθεί να είναι εξίσου συμπαγής και απειλητική. Το μούδιασμα απλώνεται παντού. Βάζει πάλι δύναμη και χτυπάει τα ξύλινα τοιχώματα, όμως ο στενός χώρος αρνείται να της δώσει τη δύναμη που χρειάζεται.

«Μα τι θέλεις;» ουρλιάζει ξεσπώντας σε κλάματα. «Άσε με, σε παρακαλώ, πρέπει να μιλήσουμε. Πρέπει να πάρω τον Λίνους από τον παιδικό σταθμό!»

Κατεβάζει το χέρι της. Το γυαλί του ρολογιού της έχει σπάσει και οι δείκτες είναι σταματημένοι ακριβώς στις τρεις. Ο Μάτι σίγουρα θα τηλεφώνησε εκείνη την ώρα και θα προσπάθησε να τη βρει. Ίσως έχει αρχίσει να αναρωτιέται πού βρίσκεται, ίσως έχει ήδη αρχίσει να την ψάχνει και ίσως τη βρει κάποια στιγμή μέσα στο κουτί, ίσως... Ίσως όμως κι εκείνη συχνά αργεί περισσότερο να πάει στον παιδικό σταθμό.

Κανείς δεν την ψάχνει.

Γιατί κανείς δεν έχει καταλάβει ότι λείπει.

Κανείς δεν ξέρει ότι την απήγαγαν.

Απαγωγή. Η σημασία της λέξης βυθίζεται μέσα της. Δεν μπορεί να αναπνεύσει. Ένας μεταλλικός ήχος ακούγεται κοντά της. Ανατριχιάζει.

«Ποιος είναι;» φωνάζει.

Κάτι ασημένιο και αιχμηρό περνάει μέσα από μια από τις οπές που βρίσκονται κάτω αριστερά της. Μοιάζει με την άκρη ενός σπαθιού. Η μεταλλική λεπίδα συνεχίζει αργά αργά να εισχωρεί στο κουτί. Προσπαθεί να μετακινήσει τον μηρό της, αλλά είναι υπερβολικά στενά. Δεν μπορεί να κουνηθεί. Η άκρη του σπαθιού φτάνει στον μηρό της και πιέζει σκληρά το δέρμα της. Την πονάει, κι ας μην είναι τόσο μυτερή όσο φαίνεται.

«Ααα, τι κάνεις;» ουρλιάζει. «Σταμάτα!»

Η λεπίδα του σπαθιού συνεχίζει να της πιέζει τον μηρό μέχρι που τρυπάει το δέρμα. Εμφανίζεται μια σταγόνα αίμα. Η κίνηση είναι δοκιμαστική. Λες και αυτός που είναι έξω κάνει πρόβα. Η Τούβα ουρλιάζει ξανά, όμως με το ζόρι ακούει τη φωνή της. Η πίεση ελαττώνεται χωρίς προειδοποίηση και η λεπίδα τραβιέται πίσω λίγα εκατοστά.

Ακούγεται ο ήχος ενός μοτέρ που παίρνει μπροστά. Η λεπίδα του σπαθιού αρχίζει να δονείται και κινείται πάλι προς τα εμπρός, όμως αυτή τη φορά δεν σταματάει όταν φτάνει στο πόδι της. Η Τούβα στριγκλίζει μόλις της κόβει τον μηρό. Το σπαθί συνεχίζει να διαπερνάει τη σάρκα της, ενώ οι κραυγές της σκεπάζουν τον

ήχο του μοτέρ. Ο πόνος είναι αφόρητος. Εκρήξεις χρωμάτων καλύπτουν τα μάτια της, καθώς οι νευρικές απολήξεις της φλέγονται. Ο κόσμος εξαφανίζεται, υπάρχει μόνο πόνος. Το σπαθί φτάνει στο κόκαλο του μηρού, οι δονήσεις του σπαθιού διαδίδονται μέσω του σκελετού και έτσι όλο της το σώμα σείεται. Η Τούβα ξερνάει χωρίς να το θέλει, ξερνάει πάνω της και πάνω στο ματωμένο σπαθί. Η λεπίδα διαπερνά το μηριαίο οστό και σχίζει τους μυς της στην άλλη πλευρά. Πιέζει τη σάρκα της, σχεδόν χυδαία. Αίμα ξεπηδάει αυτόματα από την καινούργια τρύπα. Το αίμα ακολουθεί την καμπύλη του ποδιού και συγκεντρώνεται σε μια λιμνούλα από κάτω της. Και το σπαθί δεν σταματά. Συνεχίζει να κινείται, κατευθύνεται στο άλλο της πόδι. Κι η Τούβα εξακολουθεί να μην μπορεί να κουνηθεί.

«Σε παρακαλώ, σταμάτα, σταμάτα» παρακαλεί ανάμεσα στους λυγμούς της. «Πρέπει να πάρω τον Λίνους. Είναι αργά. Είναι μόνος του».

Όταν το σπαθί βυθίζεται στο άλλο της πόδι, η Τούβα ξέρει τον πόνο που θα ακολουθήσει. Όμως δεν είναι προετοιμασμένη. Ουρλιάζει και εύχεται να χάσει τις αισθήσεις της, να τρελαθεί, να της συμβεί οτιδήποτε, αρκεί να μη νιώθει πια τίποτα. Περνούν μερικά δευτερόλεπτα. Μια αιωνιότητα. Δεν μπορεί πια να δει. Η λεπίδα περνάει τελικά κι από τα δυο της πόδια και βγαίνει από μια οπή στην άλλη πλευρά του κουτιού. Το σπαθί σταματά επιτέλους να δονείται.

Όμως ο ήχος του μοτέρ εξακολουθεί να ακούγεται.

Κάτι την τρυπάει στον ώμο και η Τούβα νιώθει να χάνει τα λογικά της. Το βιώνει σαν κάτι φυσικό, ένα κομμάτι του εγκεφάλου της καταρρέει. Γιατί φυσικά υπάρχουν οπές και στην πάνω πλευρά του κουτιού. Προσπαθεί να σκύψει μπροστά για να αποφύγει το σπαθί στον ώμο της, όμως η κίνηση αυτή κάνει τον μηρό της να φλέγεται περισσότερο. Η Τούβα δεν είναι πια εκεί. Είναι στο μαιευτήριο και παλεύει για τον γιο της, είναι στο καφέ, στη δουλειά της, φιλιέται με τον Ντάνιελ, είναι με τον Μάρτιν

που της λέει ότι την αγαπάει. Ακούει τον ήχο του χόνδρου και της σάρκας που συντρίβονται στην πλάτη της και σκέφτεται τον Λίνους να φωνάζει τον Μάτι «μπαμπά».

Χαμηλώνει το βλέμμα και βλέπει το δέρμα κάτω από την κλείδα της να τεντώνει πριν ραγίσει. Το σπαθί ξεπροβάλλει στην μπροστινή πλευρά του σώματός της. Είναι σαν μαγικό κόλπο. Είναι η βοηθός του μάγου και σύντομα το κοινό θα τη χειροκροτήσει. Το έχει δει στην τηλεόραση. Το αίμα που τρέχει από το στέρνο της βάφει κόκκινο το φανελάκι της και το σπαθί συνεχίζει την πορεία του μέχρι που φτάνει σε μια οπή στο τοίχωμα του κουτιού. Μυρίζει πολύ έντονα σίδηρο.

Βλέπει μπροστά της τα μπλε μάτια του Λίνους.

Θα με αφήσεις κι εσύ, μαμά;

Προσπαθεί να μιλήσει, όμως το λαρύγγι της σφυρίζει.

«Σε παρακαλώ. Έχω αργήσει».

Έξω από το κουτί κάποιος μετακινεί κάτι. Μια από τις οπές μπροστά στο πρόσωπό της μαυρίζει. Ένα τρίτο σπαθί. Η απόσταση από το κεφάλι της Τούβας είναι μόνο ελάχιστα εκατοστά. Τα δυο σπαθιά που την έχουν ήδη διαπεράσει την κρατούν ακίνητη στη θέση της.

«Φτάνει...» ψιθυρίζει.

Το σπαθί κινείται αργά, όμως η απόσταση είναι πολύ κοντινή. Βλέπει τη λεπίδα να γυαλίζει μέχρι που έρχεται τόσο κοντά, ώστε τα μάτια της δεν μπορούν να εστιάσουν σωστά.

Λίνους. Συγγνώμη. Η μαμά σε αγαπάει.

Τρέμει σύγκορμη όταν η άκρη του σπαθιού αγγίζει τη γωνία ανάμεσα στο δεξί μάτι και στη ρίζα της μύτης, προτού η λάμα διεισδύσει στο μάτι της. Κάτι υγρό τρέχει στο μάγουλό της και η Τούβα τυφλώνεται από τη δεξιά πλευρά. Όμως δεν πονάει. Η τουλάχιστον δεν νιώθει πια πόνο.

Γιατί μυρίζει καμένο; είναι η τελευταία σκέψη της Τούβας.

Το σπαθί τρυπάει τον εγκέφαλό της.

ΜΑΡΤΙΟΣ

Ο ΒΙΝΣΕΝΤ ΧΤΥΠΗΣΕ ΤΗΝ ΠΑΛΑΜΗ ΤΟΥ στο τραπέζι με όλη του τη δύναμη. Το κοινό του θεάτρου κρατούσε την ανάσα του. Ζάρωσε το μέτωπό του, έκανε μια δραματική παύση και κοίταξε τους θεατές σηκώνοντας το χέρι. Από κάτω ξεπρόβαλε μια σκισμένη άσπρη χαρτοσακούλα. Έριξε το σκουπίδι στο πάτωμα και στην αίθουσα ξέσπασαν νευρικά γέλια.

«Ούτε κάτω από τη σακούλα νούμερο πέντε» είπε.

Η σκηνή σκοτεινίασε εκτός από έναν μοναχικό προβολέα που φώτιζε εκείνον, το τραπέζι και τη γυναίκα δίπλα του. Το γυμνό φως τόνιζε τη σοβαρότητα του τελικού νούμερου της παράστασης. Απόλυτη ησυχία. Το τελευταίο νούμερο δεν είχε μουσική. Έτσι γινόταν ακόμα πιο αγωνιώδες. Αρχικά υπήρχαν στο τραπέζι πέντε αναποδογυρισμένες και αριθμημένες χαρτοσακούλες. Δύο από αυτές τις είχε ήδη διαλύσει με το χέρι του.

«Τρεις ακόμα» είπε κοιτάζοντας τη γυναίκα. «Μαγκνταλένα, κοίτα τις τρεις σακούλες για να ακολουθήσω την κίνηση των ματιών σου. Όμως σκέψου κάτω από ποια σακούλα είναι το μεγάλο καρφί. Αυτό μόνο εσύ το ξέρεις. Ούτε το κοινό ούτε εγώ ξέρουμε πού το έκρυφες. Τρεις. Θυμήσου πόσο μυτερό ήταν το καρφί όταν το κράτησες στο χέρι σου. Σκέψου. Απλώς σκέψου».

Η γυναίκα ίδρωνε και ξεΐδρωνε. Ο προβολέας εξέπεμπε θερμότητα, όμως εκείνη ήταν επίσης νευρική, όπως και όλοι στο κοινό. Ίσως περισσότερο. Ο Βίνσεντ την κοίταξε εξονυχιστικά.

«Δεν αντέδρασες στον αριθμό τρία κι εσύ τον είπα τρεις φορές» είπε. «Οπότε μάλλον δεν είναι εκεί».

Χτύπησε το χέρι του δυνατά πάνω στη σακούλα με τον αριθμό τρία, πριν προλάβει το κοινό να αντιδράσει. Κάποιοι μέσα στην αίθουσα ούρλιαξαν τη στιγμή που έκανε την κίνησή του.

Δύο σακούλες ακόμα. Πενήντα τοις εκατό πιθανότητα να τραυματιστεί πολύ άσχημα. Δεν ήξερε γιατί συνέχιζε να παρουσιάζει αυτό το νούμερο. Όλοι όσοι το έκαναν κάποια στιγμή τραυματίζονταν, αργά ή γρήγορα. Αναπόφευκτο, μετά από πολλές φορές. Όμως το κοινό δεν έβλεπε ότι αλήθεια ανησυχούσε. Ένα μεγάλο μέρος του κόλπου ήταν να δίνει την εντύπωση ότι είχε τον έλεγχο της κατάστασης. Περισσότερο απ' ό,τι στην πραγματικότητα.

«Μας έμειναν το νούμερο δύο και το νούμερο τέσσερα» είπε στη γυναίκα. «Δες το καρφί μπροστά σου, φαντάσου τα είκοσι εκατοστά του».

Εκείνη έκλεισε τα μάτια και έγνεψε δυστυχημένα.

«Μα δεν ξέρω αν θυμάμαι σωστά» μουρμούρισε.

Εκείνος ύψωσε το ένα φρύδι. Η ατμόσφαιρα στο θέατρο ήταν τόσο συμπαγής, που κοβόταν με το μαχαίρι. Δύο σακούλες. Άπλωσε το χέρι πάνω από τη μία. Έπειτα το άλλο πάνω από την άλλη. Η μία από αυτές έληγε την παράσταση με βροχή χειροκροτημάτων. Η άλλη με τρυπημένο χέρι και ασθενοφόρο.

«Άνοιξε τα μάτια σου» είπε.

Η γυναίκα τα άνοιξε απρόθυμα και έστρεψε το βλέμμα της στις σακούλες. Ο Βίνσεντ την κοίταξε. Έπειτα σήκωσε το χέρι για να το χτυπήσει πάνω στη μια σακούλα, όμως την είδε να γουρλώνει τα μάτια πανικόβλητη καθώς η παλάμη του κατέβαινε. Έκοψε ταχύτητα και χτύπησε με δύναμη το άλλο χέρι. Η γυναίκα ούρλιαξε μόλις η παλάμη του χτύπησε πάνω στο τραπέζι. Εκείνος περίμενε λίγα δευτερόλεπτα με σκυμμένο το κεφάλι. Έπειτα πέταξε θριαμβευτικά τη διαλυμένη άδεια σακούλα στο πάτωμα και σήκωσε αυτή που είχε απομείνει στο τραπέζι. Το καρφί από κάτω της ξεπρόβαλε σαν δόρυ, αστράφτοντας θανατηφόρα μέσα στο παγωμένο φως. Το κοινό ξέσπασε σε άγριο χειροκρότημα και σηκώθηκε όρθιο μόλις ξεκίνησε η μουσική. Ο Βίνσεντ υπέγραψε

το καρφί με ανεξίτηλο μαρκαδόρο, το έβαλε στη σακούλα και το παρέδωσε στην εμφανώς ανακουφισμένη γυναίκα.

Στάθηκε μπροστά στη σκηνή και χτύπησε τα χέρια του. Δεν χρειαζόταν να προσποιηθεί ότι ένιωθε βαθιά ανακούφιση.

Το χειροκρότημα ήταν εκκωφαντικό. Η παράσταση στο θέατρο του Γιέβλε τελείωσε. Ο Βίνσεντ υποκλίθηκε δραματικά και κάρφωσε το βλέμμα του στην πλατεία. Το φως που σάρωνε την αίθουσα δεν τον άφηνε να δει το κοινό του, όμως προσποιούνταν ότι τους έβλεπε. Το κόλπο ήταν να κοιτάζει ευθεία μπροστά και να παριστάνει ότι έχει οπτική επαφή με κάποιον. Γελούσε μέσα στα σκοτάδια, ήξερε ότι 415 άτομα είχαν σηκωθεί και χειροκροτούσαν τον Βίνσεντ Βάλντερ, τον Μεγάλο Πνευματιστή που διάβαζε τη σκέψη.

«Σας ευχαριστώ που ήρθατε» φώναξε μέσα στον τυφώνα των επευφημιών.

Η ένταση των χειροκροτημάτων και των σφυριγμάτων ανέβηκε. Στο θέατρο δεν έπεφτε καρφίτσα. Ήταν μια επιτυχημένη βραδιά. Μια πολύ επιτυχημένη βραδιά. Εκείνη δεν είχε έρθει. Ευτυχώς, όταν βρισκόταν εκεί του προκαλούσε ανησυχία. Ήταν ανακουφιστικό όταν έλειπε, περισσότερο από όσο ήταν έτοιμος να παραδεχτεί στον εαυτό του.

Αντιστάθηκε στον πειρασμό να βάλει το χέρι πάνω από τα μάτια για να δει το κοινό όρθιο να τον αποθεώνει. Είχε δουλέψει σκληρά για αυτό. Τούτη ήταν η στιγμή της απόλαυσής του. Η καθαρή αδρεναλίνη ήταν το μόνο πράγμα που τον κρατούσε ακόμη όρθιο στη σκηνή. 415 θέσεις. 41 και 5 κάνει 46, τόσων ετών ήταν. Για μερικές ακόμα εβδομάδες τουλάχιστον.

Σταμάτα.

Απόψε βρέθηκε στο στόμα του λύκου με αυτό το καταραμένο καρφί. Ήταν το τελευταίο νούμερο μετά από δίωρη παράσταση. Ο ιδρώτας έτρεχε στην πλάτη του και ο εγκεφάλός του έβραζε, θαρρείς.

Το μεγάλο του μυστικό δεν ήταν ότι μπορούσε να προβλέπει τη συμπεριφορά του κοινού ή να προσποιείται ότι διαβάζει τη σκέψη των ανθρώπων. Η ψευδαίσθηση ήταν να το κάνει να μοιά-

ζει εύκολο, τη στιγμή που το μυαλό του έπαιρνε χίλιες στροφές. Η αφίσα στο φουαγέ του θεάτρου καυχιόταν ότι ήταν ο Μεγάλος Πνευματιστής, όμως εκείνος ευχόταν να μην είχε συμφωνήσει με αυτή την επιλογή ονόματος. Ήταν εντελώς... απλό. Χυδαίο. Χωρίς χάρη, χωρίς ίχνος λεπτότητας. Τουλάχιστον πίσω από αυτό το όνομα μπορούσε να κρυφτεί. Έμοιαζε με έναν επινοημένο χαρακτήρα, όχι με κάποιον που το μόνο που ήθελε ήταν να ξαπλώσει ανάσκελα στο καμαρίνι του και να καταφέρει να αναπνεύσει για δέκα λεπτά. Και τώρα, τώρα που η παράσταση τέλειωσε, ήταν σημαντικό να ελέγξει πάλι τις σκέψεις του πριν στραφούν σε μια άλλη, δική τους κατεύθυνση. Απόψε χρειαζόταν να καταβάλει περισσότερη προσπάθεια απ' ό,τι συνήθως.

Ελέγχεις. Η λέξη έχει οχτώ γράμματα. Οχτώ σειρές έχουν τα θεωρεία του θεάτρου.

Σταμάτα.

Ο Βίνσεντ σήκωσε τα μάτια του και κοίταξε το πρώτο θεωρείο, στο οποίο έκανε τέσσερις ανθρώπους να ξεχάσουν τα ονόματά τους κατά τη διάρκεια της πρώτης πράξης. 23 θέσεις έχει κάθε σειρά θεωρείου. 184 θέσεις.

Κάποιοι στο θεωρείο σφύριξε.

Πάρε βαθιά ανάσα, μην ολοκληρώσεις τη σκέψη σου.

184 θέσεις. Δεκαοχτώ τετάρτου ήταν επίσης η ημερομηνία της τελευταίας παράστασης της περιοδείας. Και 23 θέσεις ανά σειρά, 8 σειρές, 2 και 3 και 8 μας κάνει 13. Τόσες ήταν και οι παραστάσεις που είχε ακόμη να πραγματοποιήσει.

Σταμάτασταμάτασταμάτα.

Δάγκωσε δυνατά τη γλώσσα του.

Ο Βίνσεντ υποκλίθηκε μια τελευταία φορά και εγκατέλειψε τη σκηνή. Στάθηκε πίσω από τη βελούδινη αυλαία και άρχισε να μετράει από μέσα του. Ένα. Αν έφτανε στο δέκα και τα χειροκροτήματα συνεχίζονταν, θα έτρεχε πίσω στη σκηνή για μια τελευταία υπόκλιση. Δύο. Μια σκιά γλίστρησε μέσα στο σκοτάδι. Μια γυναίκα, γύρω στα τριάντα. Τρία. Πάγωσε ολόκληρος. Να

την. Ήρθε τελικά. Τέσσερα. Όμως αυτή τη φορά δεν περίμενε να τελειώσει η παράσταση για να διασχίσει τη σκηνή. Πέντε. Μα πώς κατάφερε να τρυπώσει στα παρασκήνια; Κανείς δεν έπρεπε να βρίσκεται εκεί κατά τη διάρκεια της παράστασης. Όποιος την άφησε να μπει θα είχε να κάνει μαζί του. Τους είχε προειδοποιήσει να έχουν τον νου τους. Να μην την αφήσουν να μπει, τους είπε, όχι να τη βοηθήσουν. Έξι. Τουλάχιστον τώρα θα την έβλεπε, θα έβλεπε πώς ήταν. Μαύρα μαλλιά πιασμένα αλογοουρά. Μπλούζα πόλο. Μαύρο μπουφάν. Εφτά. Μάτια που άνοιξαν ένα κλάσμα του χιλιοστού μόλις εκείνη ετοιμάστηκε να μιλήσει. Ιδέα δεν είχε πόσο επικίνδυνη ήταν. Οχτώ. Της έγνεψε να μείνει σιωπηλή και της έδειξε με το δάχτυλο τη σκηνή για να καταλάβει ότι δεν είχε τελειώσει ακόμη. Ίσως υπήρχε κάποια άλλη δίοδος για να κατέβει από τη σκηνή μετά το χειροκρότημα. Εννιά. Προσπάθησε να μην τη σκέφτεται. Βαθιά αναπνοή, χαμόγελο. Δέκα. Έτρεξε πάλι πίσω στο φως του προβολέα.

«Ευχαριστώ, ευχαριστώ, είστε υπέροχοι!» φώναξε. «Καταλαβαίνω ότι θέλετε να μείνετε εδώ, όμως πολύ φοβάμαι ότι σας περιμένει η πραγματικότητα. Ήρθε η ώρα να επιστρέψετε πάλι στον έξω κόσμο. Και αν σκεφτείτε κάτι από όσα έγιναν εδώ μέσα απόψε και δεν μπορείτε να κοιμηθείτε, ένα να θυμάστε: όλα ήταν ψέματα».

Έκανε μια παύση.

«Ίσως».

Το κοινό ξέσπασε σε δυνατά γέλια. Ίσως και λίγο νευρικά. Ο Βίνσεντ δεν κατάφερε να μη χαμογελάσει. Κάθε φορά το κόλπο έπιανε. Έφυγε βιαστικά από τη σκηνή πριν το κοινό αρχίσει να φεύγει από τις θέσεις του, κι ας ήταν το τελευταίο που ήθελε να κάνει. Δεν είναι ωραίο να είναι ο καλλιτέχνης ακόμη στη σκηνή όταν το κοινό αρχίζει να φεύγει. Αν είχαν να πάρουν τα πανωφόρια τους από την γκαρνταρόμπα, όπως εκείνη τη βραδιά, πάντα σηκώνονταν νωρίτερα σε μια αφελή προσπάθεια να αποφύγουν την αναπόφευκτη ουρά. Η γυναίκα στεκόταν ακόμη πίσω από τη σκηνή.

«Είναι εδώ» είπε σιγανά στο μικρόφωνό του. «Ελάτε με τον φύλακα. Τώρα».

Με λίγη τύχη μπορεί οι ηχολήπτες να τον άκουγαν, κι ας είχε διακοπεί ο ήχος. Οι περισσότεροι θαυμαστές που τον κυνηγούσαν ήταν καλοί άνθρωποι, όμως δεν του άρεσαν οι εκπλήξεις την ώρα που είχε παράσταση. Ιδίως από μια γυναίκα που ήθελε να γίνει γνωστή ορμώντας στη σκηνή μετά το σόου. Αυτή η συμπεριφορά δεν ήταν φυσιολογική. Όμως είχε καταφέρει να μην πέσει πάνω της. Μέχρι εκείνη τη στιγμή τουλάχιστον.

Του ήταν δύσκολο να σκεφτεί καθαρά. Μετά την παράσταση χρειαζόταν χρόνο να ηρεμήσει, να επαναφέρει τον εγκέφαλό του στην κανονική θερμοκρασία. Δεν μπορούσε να αναλύσει την κατάσταση όσο καλά χρειαζόταν. Όμως δεν είχε άλλη επιλογή. Έπρεπε να είναι ευχάριστος και να περιμένει να εμφανιστεί ο φύλακας. Και φυσικά να κρατήσει απόσταση.

Για να κερδίσει λίγο χρόνο, της έδειξε τη σκαλίτσα που οδηγούσε στο πράσινο δωμάτιο. Έφτασε πρώτη. Η σκάλα είχε επτά σκαλοπάτια. Αχ. Ο Βίνσεντ κατέβηκε δυο φορές το τελευταίο σκαλοπάτι για να τελειώσει σε ζυγό αριθμό. Η γυναίκα μπροστά του δεν έδειξε να κατάλαβε κάτι.

Μπήκαν σε ένα δωμάτιο επιπλωμένο σαν σαλόνι. Μα γιατί δεν ήρθε ο φύλακας; Τέσσερα κλειστά μπουκάλια ανθρακούχο νερό έστεκαν στο τραπέζι. Ο Βίνσεντ έβγαλε το σακάκι του και το πέταξε σε έναν καναπέ. Μετακίνησε ένα από τα μπουκάλια, ώστε όλες οι ετικέτες να κοιτάζουν προς την ίδια πλευρά. Η γυναίκα δεν έβγαλε το μπουφάν της. Ο Βίνσεντ σκούπισε το πρόσωπό του με υγρά μαντιλάκια για να αφαιρέσει το μακιγιάζ. Η γυναίκα σούφρωσε τη μύτη της σχεδόν ανεπαίσθητα. Ωραία. Αυτό πρόδιδε ότι δεν της άρεσε που βρισκόταν εκεί, κάτι που ήταν προς όφελός του. Αν μύριζε και ιδρώτα, ακόμα καλύτερα.

«Να σου πω, δεν θέλω να φανώ αγενής» της είπε «αλλά κανείς δεν επιτρέπεται να στέκεται εκεί πίσω». Άνοιξε ένα μπουκάλι νερό και γέμισε ένα ποτήρι. Κοίταξε καχύποπτα τις φουσαλίδες.

«Δεν μπορεί να συνεχιστεί αυτό. Ο χώρος της σκηνης και των παρασκηνίων είναι απαγορευμένος για όσους δεν ανήκουν στην παραγωγή και...»

Η γυναίκα τον διέκοψε για να συστηθεί.

«Μίνα» είπε. «Μίνα Νταμπίρι. Από την αστυνομία».

Η γυναίκα μετακίνησε βιαστικά το μπουκάλι που είχε κουνηθεί όταν εκείνος πήρε το δικό του, έτσι ώστε όλες οι ετικέτες να κοιτάζουν ξανά προς την ίδια κατεύθυνση. Έπειτα του άπλωσε το χέρι. Ο Βίνσεντ σώπασε και ανταποκρίθηκε στη χειραψία. Ο Μεγάλος Πνευματιστής ξαφνικά δεν είχε ιδέα τι έπρεπε να πει.

**ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΤΡΙΛΟΓΙΑΣ
ΜΕ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΙΝΑ ΝΤΑΜΠΙΡΙ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΗ ΒΙΝΣΕΝΤ ΒΑΛΝΤΕΡ**

Σπαθιά διαπερνάνε ένα ξύλινο κουτί και το πτώμα μιας γυναίκας που βρίσκεται μέσα του. Η αστυνομία αναρωτιέται: Πρόκειται για ένα μαγικό κόλπο που πήγε στραβά ή για μια ειδική δολοφονία; Η αστυνομικός Μίνα Νταμπίρι της αστυνομίας της Στοκχόλμης επιστρατεύει τον Βίνσεντ Βάλντερ, Μέγα Πνευματιστή και ειδικό στη γλώσσα του σώματος και τη μαγεία. Όταν ο Βίνσεντ ανακαλύψει τον ρωμαϊκό αριθμό τρία χαραγμένο στον μηρό του θύματος θα συνειδητοποιήσουν ότι στην πραγματικότητα κυνηγάνε έναν αδίστακτο κατά συρροή δολοφόνο, τον οποίο πρέπει να σταματήσουν πριν αρχίσουν να αυξάνονται τα πτώματα.

Αλλά και η Μίνα και ο Βίνσεντ έχουν τα δικά τους σκοτεινά μυστικά. Το παρελθόν του πνευματιστή φαίνεται πως συνδέεται με όσα συμβαίνουν και τώρα πια πρέπει να βιαστούν. Πρέπει να είναι ένα βήμα πριν τον δολοφόνο. Να κατανοήσουν τι συμβαίνει μέσα στο μυαλό του, για να μπορέσουν να τον σταματήσουν.

Εκπληκτικά αποτελέσματα προκύπτουν όταν η Lackberg
ενώνει τις δυνάμεις της με τον Fexeus.

Ystads Allehanda

Ένα εξαιρετικά συναρπαστικό μυθιστόρημα που σε κάνει να τρώς τα νύχια σου από την αγωνία. Δεν θέλεις τίποτα άλλο παρά να διαβάσεις τις 704 σελίδες απνευστί. [...] Η Μίνα Νταμπίρι και ο Βίνσεντ Βάλντερ αποτελούν ένα συγκινητικό ερευνητικό δίδυμο.

De Telegraaf

Ο επιδέξιος τρόπος με τον οποίο η Lackberg στήνει την αστυνομική πλοκή και τα νέα στοιχεία που προσθέτει σε αυτή ο Fexeus εξασφαλίζουν μια απολαυστική αναγνωστική εμπειρία.

Jyllands-Posten

ISBN: 978-618-03-2710-6

9 786180 327106

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82710

metaixmio.gr